

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **F. G.**, zastoupený Mgr. Bagratem Verdiyanem, advokátem se sídlem Rybná 9, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2020, č. j. 9 A 132/2018 – 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 17. 5. 2018, č. j. MV-39958-4/SO-2018, žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) ze dne 5. 3. 2018, č. j. OAM-14240-44/TP-2016, kterým ministerstvo podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítlo žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky pro nesplnění podmínky uvedené v § 66 odst. 1 písm. d) téhož zákona.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu u Městského soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 31. 3. 2020, č. j. 9 A 132/2018 – 55.

[3] Městský soud konstatoval, že pro vydání povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je potřeba kumulativního splnění tří podmínek, přičemž dvě podmínky, a to že žalobce je dítětem cizince s povoleným trvalým pobytem a že důvodem jeho žádosti je společné soužití žalobce s tímto cizincem (rodičem), měly správní orgány za splněné. Sporným bylo posouzení podmínky zletilosti či nezletilosti a nezaopatřenosti žalobce z hlediska doby, k níž mají být tyto podmínky posuzovány. Městský soud se přiklonil k výkladu žalované, že pro posouzení věci je zásadní skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí a nikoliv v době zahájení řízení. V této souvislosti poukázal na to, že žalobce podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu pouze 13 dní před nabytím zletilosti a ministerstvo je oprávněno rozhodnout ve lhůtě 60 dnů. Nadto ani případné průtahy při rozhodování nemohou zpravidla způsobit nezákonnost správního rozhodnutí. Městský soud tak dospěl k závěru, že ministerstvo po podání žádosti žalobce v souladu se zákonem zkoumalo nezaopatřenost žalobce jakožto (již) zletilého žadatele o povolení k trvalému pobytu. Městský soud proto neshledal důvodnými námitky žalobce, že splňoval v době podání žádosti jednu alternativní podmínku podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a to nezletilost, a že postup ministerstva byl nezákonný, když vyzvalo žalobce až po dosažení jeho zletilosti k doložení nezaopatřenosti ve smyslu § 11 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb. o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“). Podle názoru městského soudu postupovaly správní orgány při osvědčování nezaopatřenosti žalobce v souladu s právními předpisy. Jelikož žalobce ani po opakovaných výzvách nepředložil doklady, které by potvrzovaly jeho nezaopatřenost, správní orgány nepochybily, když jeho žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítly.

III.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[5] Podle názoru stěžovatele městský soud nesprávně interpretoval § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel byl v době podání žádosti nezletilým, když dovršil osmnáctý rok dne 20. 9. 2016, nicméně žádost podal již dne 7. 9. 2016. Je nepochybné, že stěžovatel splňoval podmínky stanovené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť byl ke dni podání žádosti nezletilým dítětem cizince, který má na území České republiky povolen trvalý pobyt, zároveň stěžovatel bydlel se svým otcem a přijel do České republiky, aby s ním společně žil. Kumulativně tak byly splněny všechny podmínky pro povolení trvalého pobytu. Z časových a formalistických důvodů nemohlo být v řízení zatím prokázáno, že stěžovatel je nezaopatřeným dítětem, když se mu nepodařilo přes dokončenou střední školu s maturitou v Arménii získat nostrifikaci, což je však v intencích předmětného řízení naprosto irelevantní, neboť stěžovatel podmínku nezaopatřenosti nemusel prokazovat. Výzva ministerstva k prokázání nezaopatřenosti byla proto nezákonná, resp. pro rozhodnutí ve věci nadbytečná, když nemohla být podkladem pro rozhodnutí.

[6] Městský soud neprávne přijal argumentaci žalované, že správní orgány při vydání rozhodnutí rozhodují podle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí. V případě stěžovatele nedošlo ke změně skutkového stavu, neboť ke dni vydání rozhodnutí

pokračování

se má na něj hledět jako na osobu, jež požádala jako nezletilá. Hypotéza § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců jednoznačně váže posouzení skutkové stránky v části nezletilosti na okamžik podání žádosti. V případě žádosti podle citovaného ustanovení žadatel nemusí splňovat podmínku nezletilosti po celou platnost povolení, nýbrž pouze ke dni podání žádosti (platnost povolení k trvalému pobytu není vydávána na dobu do zletilosti žadatele, příp. na dobu trvání nezaopatřenosti). Stěžovatel má proto za to, že správní orgány nepostupovaly správně, když zkoumaly splnění podmínky jeho nezaopatřenosti a žádost zamítly, protože se nepodařilo tuto podmínku ve správním řízení prokázat. Stěžovatel je toho názoru, že má právo na povolení k trvalému pobytu, když podmínku nezletilosti nepochybně ke dni, kdy žádal, splňoval a byly splněny i další nutné podmínky.

[7] Na základě výše uvedeného proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že v daném případě stěžovatel, který byl v době vydání rozhodnutí zletilým cizincem ve věku 20 let, v průběhu správního řízení neprokázal splnění podmínky nezaopatřenosti podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 11 zákona o státní sociální podpoře, resp. podmínku soustavné přípravy na budoucí povolání ve smyslu § 12 až § 15 téhož zákona, neboť v průběhu správního řízení i přes výzvu nepředložil doklady, kterými by tuto podmínku nezaopatřenosti prokázal. V dané věci tak byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti stěžovatele podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatel uplatnil v podané kasační stížnosti obdobné námitky jako v případě odvolacího řízení, resp. v řízení před městským soudem, žalovaná plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, na své vyjádření k žalobě a dále pak na napadený rozsudek městského soudu.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Podstatou kasační stížnosti je tvrzení stěžovatele, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se výkladu ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Podle názoru stěžovatele postačuje splnění podmínky, že v době podání žádosti o bytové oprávnění byl nezletilým, a další podmínky nebylo třeba zkoumat, neboť zákon spojuje nárok nezletilého na udělení oprávnění k trvalému pobytu pouze na podmínku nezletilosti v době podání žádosti.

[12] Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců platilo, že „povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání

tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.“

[13] Podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců platilo, že „*ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.*“.

[14] Pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti je zásadní zodpovědět otázku, k jaké době je třeba splňovat podmínku nezletilosti. Správní orgány i městský soud dospěly k závěru, že pro posouzení věci je rozhodný skutkový a právní stav ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a Nejvyšší správní soud po přezkoumání věci dospěl ke stejnému závěru.

[15] V nyní posuzovaném případě není sporu o tom, že stěžovatel podal dne 7. 9. 2016 žádost o povolení k trvalému pobytu, v níž jako účel pobytu uvedl sloučení rodiny, neboť jeho otec, státní občan Arménské republiky, pobývá na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu s platností od 22. 8. 2007. V době podání žádosti byl stěžovatel nezletilý. Zletilosti však nabyt dne 20. 9. 2016, tedy 13. den od podání žádosti, tj. ještě dříve, než ministerstvu uběhla lhůta pro vydání rozhodnutí podle § 169 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců (60 dnů ode dne podání žádosti). Ministerstvo proto reflektovalo změnu právního postavení stěžovatele a po nabytí jeho zletilosti vedlo řízení tak, že vyžadovalo součinnost stěžovatele při prokazování další podmínky trvalého pobytu v případě zletilého dítěte, a to podmínku nezaopatřenosti. Dále je nesporné, že stěžovatel byl opakovaně vyzýván a na jeho žádost mu byla opakovaně prodlužována lhůta k dodání potřebných dokladů, které by potvrzovaly jeho nezaopatřenost, avšak ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí nedoložil žádné doklady, které by ji prokazovaly.

[16] Určením okamžiku, ke kterému má být hodnocen skutkový a právní stav v řízení o povolení k dlouhodobému pobytu, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 – 79. V tomto rozsudku zdejší soud uvedl, že „*Podmínky pro povolení k dlouhodobému pobytu, ale vůbec obecně podmínky pro vydání správního rozhodnutí, musí tedy být splněny nejen v době žádosti a v průběhu správního řízení, ale především k okamžiku rozhodnutí správního orgánu.*“ Následně svůj závěr soud formuloval do právní věty: „*Pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení.*“ Na uvedené závěry navázal Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 17. 6. 2016, č. j. 3 A 38/2014 - 65, který byl publikován pod č. 3483/2016 Sb. NSS. V tomto rozsudku městský soud konstatoval, že „*V posuzované věci žalobce, který se narodil X, podal žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, dne 27. 9. 2011. Žádost podal žalobce jako nezletilý, tedy za situace, kdy nemusel splňovat podmínku nezaopatřenosti. Žádost měla být v souladu s § 169 odst. 1 písm. e) vyřízena bezodkladně, nejpozději 60 dnů ode dne podání žádosti (tj. do 28. 11. 2011). Z toho plyne, že i v nejzazší době pro vydání rozhodnutí by žalobce stále byl nezletilý a nemusel by splňovat podmínku nezaopatřenosti. Žalobce v uvedeném období tedy nejenže podmínku nezaopatřenosti splňovat nemusel, ale nemusel ji ani prokazovat. S ohledem na to, že správní orgán prvního stupně nevydal v zákonné lhůtě rozhodnutí o žalobcově žádosti, se významně změnilo postavení žalobce jakožto žadatele o pobytové oprávnění dle § 66 odst. 1*

pokračování

písm. d) zákona o pobytu cizinců v tom směru, že ode dne X (tedy od nabytí jeho zletilosti – pozn. soudu) musel pro úspěch své žádosti nově splňovat podmínku nezaopatřenosti. V tomto ohledu považuje soud za příslušný poukaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, dle kterého pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení. Správní orgán prvního stupně proto musel v případě žalobce posuzovat splnění podmínky nezaopatřenosti. (...) S ohledem na změnu v právním postavení žalobce, a tím charakteru jeho žádosti, bylo na místě, aby správní orgán v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu vyzval žalobce k doložení nově nastalé podmínky žádosti, totiž k doložení nezaopatřenosti žalobce.“ Svě závěry poté soud formuloval do následující právní věty: „Podá-li žadatel žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, jako nezletilé dítě a v průběhu správního řízení nabude zletilosti, je poté správní orgán povinen žadatele vyzvat k doložení podmínky nezaopatřenosti.“ S výše uvedenými závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, přičemž tyto lze s ohledem na skutkovou a právní obdobnost nyní posuzované věci plně vztáhnout i na případ stěžovatele.

[17] Nejvyšší správní soud proto ve shodě s městským soudem dospěl k závěru, že za situace, kdy stěžovatel nabytí v průběhu správního řízení zletilosti, správní orgány nepochybyly, když jej posuzovaly jako zletilého a zkoumaly proto splnění podmínky jeho nezaopatřenosti ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře. Jelikož stěžovatel přes opakované výzvy splnění této podmínky neprokázal, byla jeho žádost o povolení trvalého pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zcela správně zamítnuta podle § 75 odst. 1 písm. f) téhož zákona.

[18] Souhrnně vzato se tak Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry městského soudu v napadeném rozsudku, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatel nesouhlasí a má jiný názor, přirozeně samo o sobě neznamená, že je napadený rozsudek nezákonný. S ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu, stejně jako odůvodnění napadeného rozhodnutí žalované, a kdy nyní posuzované kasační námitky jsou ve značné míře opakováním či shrnutím námitek žalobních, Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námitky koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené.

[19] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[20] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2021

Mgr. David Hipšr
předseda senátu